

(...)i Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.130/2024/4.

A felperes:

(felperes neve) (lakcíme)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Bába István ügyvéd (ügyvéd címe.)

Az alperesek:

I. r. alperes neve (címe) I. rendű

(.....) (cím) II. rendű

Az alperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Csala Ildikó ügyvéd (ügyvéd 2. címe.)

A per tárgya:

tulajdonjog megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

(...)i Törvényszék 13.P.20.214/2022/41.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

Felperes, 13.P.20.214/2022/44.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű és II. rendű alpereseknek személyenként 279.500 – 279.500 (kettőszázhetvenkilencezer-ötszáz–kettőszázhetvenkilencezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak a NAV illetékbevételei számlájára fizessen meg az esedékesség napjáig 2.448.600 (kettőmillió-négyszáznegyvennyolcezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Néhai (.....) (a továbbiakban: néhai) az alperesek édesapja. A felperes és a néhai között érzelmi kapcsolat alakult ki és a néhai 1994. július 15. napján odaköltözött a felperes (...), (ingatlan 1. címe) utcai lakásába.

[2] A felperes e lakásingatlant a (ingatlan 2. címe) számú ingatlanra cserélte, ahová a néhaival együtt költözött. Velük élt kb. 2005-ig a felperes gyermeke is.

[3] A kapcsolat kialakulásakor a néhai szolgálati lakással rendelkezett és tulajdonában állt egy (tanya neve) tanyás ingatlan. A szolgálati lakást megvásárolta, majd azt a későbbiekben 17. 000.000 Ft-ért eladta. A vételárat a bankszámláján helyezte el.

[4] A néhai 2019-ben 30 millió forint vételárért megvásárolta a (...), (ingatlan 3. címe). szám alatti családi házas ingatlant. Tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba 1/1 arányban került bejegyzésre, a vételárat az eladóknak készpénzben fizette meg.

[5] A (tanya neve) tanyás ingatlant 1997-2001. közötti időszakban az I. rendű alperes hasznosította, 2006-2013. között a néhaival közösen folytattak mezőgazdasági tevékenységet. Ezt követően a néhai egyedül gazdálkodott, ennek keretében egyebek mellett sárgarépa és zöldségtermesztéssel foglalkozott. A gazdálkodásban a családtagjai és az általa fizetett munkások vettek részt, időnként a kisebb munkákban, például zöldségek csomózásában a felperes is segített. A mezőgazdasági tevékenységet 2021. tavaszától egészségi állapota miatt már nem tudta folytatni. A mezőgazdasági tevékenységből származó jövedelmet a néhai a bankszámláján kezelte, amelyhez a felperesnek nem volt hozzáférése.

[6] A felperes és a néhai a 2021. december 20. napján bekövetkező haláláig folyamatosan együtt laktak, a felperes vezette a háztartást akként, hogy a bevásárláshoz, takarításhoz segítséget vett igénybe, akiknek a díját ő egyenlítette ki. Ugyancsak a felperes fizette a saját jövedelméből az ingatlan fenntartási költségeit. A néhai a közös háztartás költségeihez havi meghatározott összeggel járult hozzá.

[7] A néhai a megvásárolt (ingatlan 3. címe) ingatlanon megtakarításából felújítási munkálatokat végeztetett.

[8] A néhai rendszeresen vásárolt rossz állapotú személygépkocsikat, amelyeket megjavíttatott és miután használhatatlanná váltak, azokat roncsként, a (tanya neve) illetve (ingatlan 3. címe) ingatlanban tárolta.

A kereset és az ellenkérelem

[9] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az ingatlan-nyilvántartásban néhai (.....) 1/1 arányú tulajdonaként nyilvántartott (...) I. kerület belterület (ingatlan 3. hrsz.-a) hrsz. alatt felvett, természetben (.....) (...), (ingatlan 3. címe). szám alatti „kivett lakóház és udvar” megnevezésű ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada élettársi vagyoni közösség jogcímén őt illeti, míg az alperesek az ingatlannak $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ arányban tulajdonosai. Kérte

kötelezze a bíróság az I. és a II. rendű alpereseket annak tûrésére, hogy az ingatlanra tulajdonjoga élettársi vagyonszövetség jogcímen $\frac{1}{2}$ arányban bejegyzésre kerüljön. Kérte annak megállapítását, hogy a néhai (X) Bank Nyrt.-nél vezetett bankszámláján lévő pénzösszeg – a néhai különvagyonát képező lakás 17 millió forint eladási ára kivételével – $\frac{1}{2}$ részben a tulajdona élettársi közös vagyon jogcímen őt, míg a fennmaradó $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányad az alpereseket illeti meg. Kérte az alperesek perkölségben való marasztalását, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM r.) 3. § (2) bekezdés b) pontja szerinti ügyvédi munkadíjban számított fel azzal, hogy jogi képviselője áfa körbe tartozik.

[10] Tényállítása szerint a néhaival 1994. július 15-tól 2021. december 20. napjáig élettársi kapcsolatban élt. Ez idő alatt vezette a háztartást, közreműködött a néhai által folytatott mezőgazdasági tevékenységben, így segített a megtermelt zöldségek eladásában, hirdetések adott fel, közreműködött a vevők felkutatásában, és a munkások toborzásában. Állította, hogy segítséget nyújtott a néhainak személyautó értékesítésében is. Emellett a néhai gondját viselte és betegségében ápolta. A közreműködés arányát 50-50 %-ban határozta meg. Előadta, a néhaival azt tervezték, hogy a felújítás után a (ingatlan 3. címe) ingatlant és az ő tulajdonában álló ingatlant értékesítik, azok vételárából új ingatlant vásárolnak, amelyben $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban szereznek tulajdonjogot.

[11] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Vitatták az élettársi kapcsolat létét. Előadták, a néhai és a felperes között kizárólag – az elején még érzelmi kapcsolaton alapuló – lakótársi viszony állt fenn, külön gazdálkodtak. Tagadták, hogy a felperes bármilyen formában részt vett a mezőgazdasági termelésben.

[12] Kérték a felperes perkölségben való marasztalását az IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján felszámított ügyvédi munkadíjban.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az állam javára 1.500.000 Ft eljárási illeték, valamint az alperesek mint egyetemleges jogosultak részére 1.500.000 Ft perkölség megfizetésére. Határozatának indokolása szerint a felek közötti jogviszony elbírálására a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) rendelkezései az irányadók. Az 1959-es Ptk. 685/A. §-a alapján az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának feltétele a közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben való együttélés. Az alperesek vitatásával szemben a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapíthatónak találta a felperes által megjelölt időtartamra az érzelmi kapcsolat és a közös háztartásban való együttélés megvalósulását. Tényként állapította meg, hogy a néhai és a felperes 1994. július 15-től a néhai haláláig együtt lakott. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a néhai rendelkezett önálló lakással, ennek ellenére a felperestől nem költözött el. Az alperesek által nem vitatott tény, hogy közös hálószobát használtak. A néhai ismeretségi körében a felperesre mint élettársára hivatkozott.

[14] Megvalósulni látta a közös háztartásban való együttélést is. Az ennek cáfolatára meghallgatott tanúk ((tanú 1. neve), (tanú 2. neve), az I. rendű alperes házastársa, (tanú 3. neve)) tudomásukat a néhaitól szereztek és abból vontak le következtetést, hogy egy-egy alkalommal látták, amikor a néhai reggelit, kávéát vásárolt magának, illetve ételt vitt ételhordóban. A néhai ruházatának elhanyagoltságára vonatkozó ismeretét (tanú 1. neve) tanú a mezőgazdasági munkavégzés során szerezte. A meghallgatott tanúk vallomásából megállapítható volt, hogy a felperes az általa fizetett segítséggel tisztántartotta a lakást és beszerezte az élelmet a néhainak is lakóhelyeül szolgáló ingatlanban, illetve részére.

[15] Hangsúlyozta, az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának lényeges tartalmi eleme a gazdasági kapcsolat fennállása. E körben értékelte, hogy a per tárgyát képező ingatlant a néhai a számláján kezelt pénzből vásárolta, készpénzzel fizette ki, tulajdonjoga 1/1 arányban került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre. A felperes által állított közös gazdasági cél megvalósulását, nevezetesen a perbeli ingatlan felújítását követően annak és a felperesi ingatlanok az értékesítéséből közös tulajdonú ingatlan vásárlását és az ennek érdekében való együttműködést nem találta megállapíthatónak. A felperes által meghallgatni kért tanúk közül (tanú 4. neve) csak arról tudott nyilatkozni, hogy a felperes időnként segített a zöldségek csomózásában, ugyanakkor olyan mértékű munkát, tevékenységet igazolni nem tudott, amely alapján megállapítható lenne, hogy a néhaival egyenlő mértékben vett részt a mezőgazdasági termék előállításában. A bejelentett tanúk egyezően adták elő, hogy a tanyás ingatlanban a munkát a néhai végezte, illetve ő fizette az alkalmazott napszámosokat. A felperes által állítottakkal szemben az ő közreműködése kizárólag eseti jellegű, kisebb mértékű segítség volt. Nem nyert bizonyítást az a felperesi állítás sem, hogy a néhainak gépjárművek eladásából jövedelme származott. Közös gazdasági cél bizonyítottságának hiányában nem találta megállapíthatónak, hogy a néhai és a felperes között élettársi kapcsolat állt fenn, ezért a keresetet elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[16] A felperes fellebbezésében elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Kérte továbbá az alperesek perköltségben való marasztalását az IM r. – helyesen – 3. § (5) bekezdése alapján áfával terhelt felszámított ügyvédi munkadíjban. A másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (3) bekezdés a), b) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Az elsőfokú eljárásban megsértett eljárási szabályként a Pp. 279.§ (1) bekezdését, 346. § (5) bekezdését jelölte meg. Anyagi jogi jogszabálysértésként az 1959-es Ptk. 116. § (1) bekezdésének, 139. § (1) bekezdésének, 578/G. § (1) bekezdésének, 685/A. §-ának a megsértésére hivatkozott. Hangsúlyozta, az 1959-es Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében meghatározott élettársi kapcsolat sokszínű lehet, az egyes tartalmi elemek a felek sajátos élethelyzetére, körülményeire tekintettel az általános megítéléstől eltérően jelentkezhetnek, és adott esetben a közös háztartásban való együttélés speciális módon valósul meg. Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a perbeli ingatlan kizárólagosan a néhai tulajdonát képezi, figyelemmel arra, hogy ugyan sajátos módon, de megvalósult a közös gazdálkodás. Erről az elsőfokú eljárásban részletesen nyilatkozott. A perfelvételi tárgyaláson előadta, hogy a néhainak több tartozása volt élettársi kapcsolatuk kezdetekor, melynek rendezésében segítette a néhait. Elmondta azt is, a megállapodásuk az volt, hogy a nagyobb összeget a néhai kezelte, ezt a pénzt a számlán gyűjtötte, a háztartásvezetéssel kapcsolatos kiadásokat pedig ő fizette. Ezt (tanú 5. neve) tanúvallomásában igazolta. Hivatkozott precedensképes határozatokra. A Kúria a Pfv.21.570/2017/9. számú határozatában akként foglalt állást, hogy az élettársi kapcsolat fennállása megállapítható akkor is, ha az életközösség alatt közösen folytatott gazdasági tevékenységből származó bevételt a felek nem osztják meg, hanem azt az egyik fél a másik fél beleegyezésével kizárólagosan kezeli. A Kúria Pfv.21091/2018/9. számú határozatában kimondta azt is, hogy az élettársi kapcsolatban a közös vagyonszerzési célzat meglétének, a gazdasági közösség fennállásának nem elengedhetetlen eleme, hogy az élettársak a jövedelmek felhasználásáról teljes körű ismeretekkel rendelkezzenek, továbbá a jövedelmek hovaforrásáról, a kölcsönök felvételéről kölcsönösen döntsenek.

[17] Az élettársi kapcsolat kezdetekor megbeszélték, mivel foglalkozzanak, amely tevékenységből bevételre tehetnek szert, így kezdetben laskagombát termeltek és értékesítették azt, később pedig gyökeret és répát kezdtek termelni. (tanú 4. neve) vallomásaiban megerősítette, hogy a termények csomózásában segített, a későbbiekben a napszámosoknak főzött. Előadta azt is, hogy részt vett az értékesítési folyamatban, interneten hirdetések feladásával, továbbá a (ingatlan 3. címe) ház megvásárlását követően annak felújításához mestereket keresett.

[18] Megítélése szerint az élettársi kapcsolat jellemző elemei egyikének a hiánya önmagában nem feltétlenül vezet az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának a hiányához.

[19] (tanú 5. neve) tanúvallomásaiban előadta, a közös gazdasági cél abban állt, hogy közösen akartak házat vásárolni, közösen döntöttek a (ingatlan 3. címe). szám alatti ingatlan megvásárlásáról is. (tanú 4. neve), (tanú 6. neve), (tanú 7. neve) tanúvallomásából kitűnik, hogy a takarításban való segítségért a díjazást ő fizette, mely költség a háztartási munkák körében a néhait is terhelte volna amennyiben nem éltek volna élettársi kapcsolatban és nem közösen gazdálkodtak volna. Ez a tény szintén a sajátos módon történő közös gazdálkodás megvalósulását igazolja.

[20] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesnek az IM r. 3. § (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltségben való marasztalását kérték azzal, hogy jogi képviselőjük nem köteles áfa fizetésére.

[21] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az élettársi kapcsolat hiányát. Kiemelték, a tanúk ((tanú 2. neve), (tanú 3. neve), (tanú 1. neve), (tanú 8. neve), (tanú 9. neve), (tanú 10. neve), (tanú 11. neve)) vallomásából megállapítható a felperes és a néhai viszonya ellenséges, kapcsolatuk rossz volt. Előadták a tanúk azt is, hogy a néhai a lakhatásához hozzájárult, magáról önállóan gondoskodott, ruházata elhanyagolt volt, tevékenységeit önállóan látta el. A felperes mezőgazdasági tevékenységben való részvételét valamennyi meghallgatott tanú cáfolta. Egységesen adták elő a tanúk, hogy a (ingatlan 3. címe) ingatlant a néhai az önállóan kezelt pénzből, saját elhatározásából vásárolta annak érdekében, hogy elköltözését meg tudja valósítani. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelésével hozta meg döntését. Az ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megismétlésére irányuló körülmény nem merült fel.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[22] A fellebbezés adatai.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló következtetésre jutott, az ítéltábla az érdemi döntésével és annak indokaival is egyetért.

[24] A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki.

[25] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá, hogy a felülbírálati jogkörök közül melynek, vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

[26] A Pp. 371. § (1) bekezdésének 2021. január 1. napjától hatályos módosítása értelmében a fellebbezésben a felülbírálati jogkört nem kell kötelező tartalmi elemként feltüntetni. A fellebbezésből e körben annak kell egyértelműen kiderülnie, hogy a fellebbező az elsőfokú eljárást vagy ítéletet milyen szempontból tartja sérelmesnek, ehhez kapcsolódóan kell részletes indokolást előadnia. A felperes fellebbezésében jogszabályhely szerinti megjelöléssel az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát kérte. Elsődleges kérelme azonban az elsőfokú ítélet Pp. 381. §-án alapuló hatályon kívül helyezésére irányult, amely pedig a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti az elsőfokú eljárás szabályszerűségének a felülbírálatát indokolja.

[27] A fentiek szerint az ítéltáblának elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által megjelölt eljárási szabálysértés megalapozza-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A Pp. 381. §-a szerint az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésének akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait megsértette, az eljárási szabálysértés az érdemi döntésre kihatott és az a másodfokú eljárásban észszerűen nem orvosolható. A felperes eljárási szabálysértésként a Pp. 346. § (5) bekezdését és 279. § (1) bekezdését jelölte meg. A Pp. 346. § (5) bekezdése az ítélet indokolásával szemben támasztott követelményeket rögzíti. A felperes fellebbezésében nem adta indokát annak, hogy az elsőfokú ítélet indokolása mennyiben és milyen okból nem felel meg a rendelkezésben írtaknak, és azt az ítéltábla sem találta megállapíthatónak. Mindemellett utal az ítéltábla arra, az indokolási kötelezettség megsértése – a Pp. 380. § c) pontja szerinti orvosolhatatlan formai hiányosság kivételével – csupán akkor ad alapot a hatályon kívül helyezésre, ha emiatt az érdemi határozat nem bírálható felül. Amennyiben a per irataiból egyébként megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította, akkor a másodfokú bíróság a döntés indokait pótolni tudja és azt meg is kell tennie. A jelen ítélet kapcsán azonban ennek szükségessége sem merült fel.

[28] A felperes hivatkozott a Pp. 279. § (1) bekezdésének a megsértésére, azaz az elsőfokú bíróság értékelési, mérlegelési tevékenységét, ennek következtében az azon alapuló következtetései helyességét támadta. Az elsőfokú bíróság érdemi tevékenységét azonban a másodfokú bíróság nem az eljárásjogi, hanem az anyagi jogi felülbírálat körében – megváltoztatásra is irányuló fellebbezési kérelem esetén – vizsgálhatja és bírálhatja felül (BDT2023. 4672).

[29] A fellebbezés indokaiból kitűnően a felperes az anyagi jogi felülbírálati jogkör esetében azt kérte, hogy az ítéltábla a bizonyítás az elsőfokú bíróság eredményét minősítse okszerűtlennek, és ennek alapján módosítsa a tényállást, illetve a megállapított tényekből vonjon le eltérő következtetést. Mindezek eredményeként azt a következtetést vonja le, hogy a felperes és az alperesek jogelődje között jogi értelemben vett élettársi kapcsolat állt fenn.

[30] Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvitában alkalmazandó 1959-es Ptk. 685/A. §-a alapján helytállóan határozta meg, hogy az élettársi jogviszony konjunktív fogalmi elemei a felek között fennálló érzelmi kapcsolat, az együttélés ténye, továbbá a közös gazdasági cél érdekében való együttműködés. E fogalmi elemek meglétét a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperesnek állt érdekében bizonyítani. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként az érzelmi kapcsolat fennálltát és a közös háztartásban való együttélés megvalósulását bizonyítottan találta. Az elsőfokú ítéleti tényállás erre irányuló fellebbezés hiányában nem vitatható, ezért nem bír jelentőséggel az alperesek fellebbezési ellenkérelmének a felperes és a jogelődjük kapcsolatának minősítésével kapcsolatos hivatkozása. Annyiban helytálló a felperes fellebbezése, hogy e tartalmi elemek megvalósulása a felek élethelyzetétől függően speciális módon is megvalósulhat. Mindez azonban nem változtat azon, hogy e feltételek konjunktívak. Önmagában tehát az érzelmi kapcsolat fennállása és az együttélés ténye nem ad alapot az élettársi kapcsolat

megállapítására, a jogviszony elengedhetetlen feltétele a gazdasági kapcsolat megléte. Ezt juttatják kifejezésre a felperes által hivatkozott precedensképes kúriai határozatok is. A gazdasági kapcsolat az együttesen kitűzött célok érdekében való vagyoni együttműködés, vagyoni érdekközösség, akarategység, amely lehet lazább vagy szorosabb, és ahogy arra a felperes is hivatkozott a fellebbezésében, ennek nem feltétele, hogy az élettársak jövedelmeikkel közösen rendelkezzenek. A kialakult bírói gyakorlat szerint az a tény, hogy az élettársak külön bankszámlával rendelkeznek, nem zárja ki az élettársi jogviszony fennálltának megállapíthatóságát (BDT2002. 560., BDT2011. 2492.). A pénzkezelés módja tehát nem befolyásolja a gazdasági kapcsolat fennállását, de az egymással akarategységben való eljárás és az anyagi eszközök, vagy ezek egy részének közös cél szolgálatába állítása a gazdasági közösség nélkülözhetetlen feltétele. Ennek megfelelően a gazdasági együttműködés megállapításához a szoros érzelmi kapcsolatban élő felek mindennapokban megvalósuló kölcsönös támogatása, segítsége nem elegendő. A gazdasági közösség körében két konjunktív fogalmi elemnek van döntő jelentősége: a felek a közös célok érdekében legalább hallgatósan működjenek együtt, és az általuk megszerzett jövedelmet közös célokra, közös vagyon megszerzése érdekében használják fel. A gazdasági közösség tehát csak akkor állapítható meg, ha a felek gazdasági tevékenységét meghatározó célkitűzései az életközösség fennállása alatt közösek, ennek eléréséhez teljes körű együttműködést tanúsítanak (Kúria Pfv.201.570/2017/9.).

[31] A jogvita eldöntése során a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy voltak-e a feleknek olyan közös, a mindennapi életvitelt meghaladó gazdasági célkitűzései, tervei, szándékai, amelyet együtt tűztek ki, és amelynek megvalósításáért közösen dolgoztak, akaratuk kiterjedt arra, hogy a tevékenységük eredményeként keletkező vagyon közös legyen. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdésén alapuló okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes ezt nem tudta bizonyítani.

[32] A felperes elsőfokú eljárásban e körben tett és a fellebbezésében megismételt tényelőadása önmagában bizonyítékként nem értékelhető. Az alperesi jogelőd megélhetési költségekhez való hozzájárulásának ténye nem minősül közös gazdálkodásnak. A közös gazdasági cél megléte és a gazdasági együttműködés megvalósulása hiányában a jelen jogvita szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a néhai anyagi hozzájárulás fedezte-e a közös háztartás rá eső részének a költségét.

[33] A felperes az élettársi életközösség fennálltát megalapozó közös gazdasági célként a felek önálló tulajdonú ingatlanainak értékesítését és a befolyt vételárból közös tulajdonú ingatlan vásárlását jelölte meg. A személyes előadásán túl ezt kizárólag a fiának, (tanú 5. neve)nak a vallomása támasztja alá. E tanúvallomás azonban a közeli hozzátartozói viszonyból fakadóan pártatlan, – egyéb peradat hiányában a felperesi tényállítást alátámasztó – bizonyítékként nem értékelhető. Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy a felperesnek a néhai mezőgazdasági tevékenységével összefüggésben kifejtett és igazolt tevékenysége nem értékelhető olyannak, amely a közös gazdálkodás megállapításának alapjául szolgáló tevékenységnek minősülne, az nem haladta meg közös háztartásban élő pároktól egymás irányában elvárható támogatást, segítséget. Azt a tényállítást, hogy a felperes közreműködött a néhai adósságainak rendezésében – e tény jogi megítélésétől függetlenül – semmilyen bizonyíték nem igazolja. Az pedig, hogy a napszámásokra főzött, új tényállítás, amely a Pp. 373. § (2) bekezdésében írtak alapján figyelembe nem vehető.

[34] A közös gazdasági cél hiányának vizsgálata körében az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes személyesen adta elő, hogy „életközösség fennállása alatt nagyobb beruházásokat, bútorokat, egyéb eszközöket nem vásároltunk” (P.20.214/2022/25.)

[35] A kialakult bírói gyakorlat szerint az a tény, hogy az élettársak külön bankszámlával rendelkeznek, nem zárja ki az élettársi jogviszony fennálltának megállapíthatóságát (BDT2002. 560., BDT2011. 2492.).

[36] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése alapján felszámított másodfokú perköltségének a megfizetésére.

[38] Ugyancsak a felperest kötelezte a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a költségfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

[39] Tájékoztatja a felperest, hogy a másodfokú eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie. Megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget megállapító jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot. Figyelmezteti a felperest, amennyiben az illetéket az esedékességkor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

(...), 2024. október 2.

Dr. Béri András sk.
sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra
táblabíró